

בש"פ 8326/17 - אמיר עודה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8326/17

לפני:

כבוד השופט י' עמית

העורר:

אמיר עודה

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק מ"ת
13925-10-17 שניתנה ביום 24.10.2017 על ידי כבוד
השופט י' כהן

תאריך הישיבה:

י"ג בחשון התשע"ח (2.11.2017)

בשם העורר:

עו"ד אברהם כנאענה

בשם המשיבה:

עו"ד סיון רוסו

החלטה

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט י' כהן), במ"ת 13925-10-17 מיום
24.10.2017.

1. נגד העורר הוגש כתב האישום, שבו מסופר כי ביום הכיפורים האחרון (29.9.2017) נהג העורר ברכב ללא רישיון נהיגה בתוקף וללא פוליסת ביטוח תקפה לרכב. בפתח אחד הרחובות בקריית ביאליק נתקל העורר במחסום משטרה ונאמר לו כי במהלך יום הכיפורים לא ניתן להיכנס לרחוב ברכב. העורר עלה עם רכבו על המדרכה ועקף את המחסום, חרף הוראות השוטרים. בהמשך, השוטרים איתרו את הרכב וחסמו את דרכו באמצעות ניידת. אחד השוטרים הכניס את פלג גופו העליון לרכב וניסה לשלוף את המפתחות, אך העורר החל לנסוע לאחור, והשוטר נגרר מספר מטרים ונפל על הכביש. העורר המשיך להימלט ברכבו בנהיגה פרועה לאורך 7 ק"מ, ולא ציית לשוטרים שקראו לו לעצור, תוך שהולכי רגל ורוכבי אופניים נאלצים לסטות מדרכו כדי לא להיפגע. העורר ביצע פניית פרסה נגד כיוון התנועה, עלה על אי תנועה, והאיץ לעבר שוטר שחסם את דרכו ונאלץ לקפוץ הצידה. העורר פרץ מחסום נוסף, אך גם לאחר שהרכב עלה על דוקרנים, המשיך העורר לנהוג בפראות ולהימלט מהשוטרים. כאשר ניידת משטרה התקרבה, העורר הסיט את רכבו לעברה, פגע בה מספר פעמים וגרם לה נזק. גם לאחר שהעורר איבד שליטה על הרכב הוא

ניסה לברוח ממנו אך נעצר. בשלב זה איים העורר על אחד השוטרים ואמר לו שיירו בו.

בגין המעשים המתוארים, יוחסו לעורר העבירות הבאות: גרימת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיפים 10(א) ו-62(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; נהיגה ללא ביטוח רכב, לפי סעיף 2(א) ו-(ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 274 לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. העורר הסכים לקיומה של תשתית ראייתית לצורך החלטת המעצר, וטענתו התמצתה בבקשה להפניה לשירות המבחן לשם עריכת תסקיר, כדי לבחון את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר. בית המשפט המחוזי דחה את הטענה, והדגיש כי העורר התעלם מהוראות השוטרים במשך פרק זמן לא מבוטל, פגע פיזית בשוטר וניגח את רכבו בניידת משטרה. על רקע זה קבע בית המשפט כי לא ניתן לבטוח בעורר שימלא אחר תנאי השחרור, ובנסיבות אלה אין מקום לבחון חלופת מעצר. לפיכך הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים בעניינו.

3. בערר נטען, כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שלא בחן את אפשרות השחרור לחלופת מעצר. העורר הדגיש את עברו הפלילי הנקי, ולטענתו ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעי פוגעני פחות, בדרך של שחרור לחלופת מעצר הולמת בבית הוריו או בבית קרוביו, אשר מוכנים לערוב לו.

4. דין הערר להידחות.

עניינו במרדף שתחילתו בנסיעה של העורר לאחור, כאשר שוטר תלוי על חלון המכונית, והמשך המרדף בנסיעה פראית ומסוכנת, חלקה כנגד כיוון התנועה, ובסופה אף נגח המשיב במכונית בה נהג, את אחת מניידות המשטרה שרדפו אחריו. ואם לא די בכך, העורר ניסה להימלט ואף איים על אחד השוטרים.

אין לי אלא לצטט בהסכמה מלאה מהחלטתו של בית משפט קמא:

"כעולה מחומר החקירה, המשיב התנהג בצורה בריונית, נעדרת כל גבול ומשולחת כל רסן, וזאת לאורך כברת דרך ארוכה. מעשיו של המשיב מעידים על מסוכנות רבה, הן כלפי ציבור המשתמשים בדרך והן כלפי השוטרים שביצעו את תפקידם באותו ערב. בנוסף לאמור, וכעולה מהראיות שנאספו, המשיב לכאורה נהג כשהוא תחת השפעת אלכוהול".

מי שנוהג (תרתי משמע) בדרך בה נהג העורר מעיד על עצמו שהוא נטול כל רסן בהתנהגותו, שאין עליו מורא החוק, אין עליו מורא המשטרה, וחיי אדם נדמים בעיניו כקליפת השום, שהרי בנהיגתו הפראית - ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח שמבחינת העורר הם בגדר המלצה גרידא - יכול היה העורר לפגוע בעוברי דרך אחרים.

על כגון דא נאמר בפסיקה:

באשר לאפשרות להורות על שחרור לחלופת מעצר במקרה כגון דא, המדיניות השיפוטית שהתגבשה בפסיקה היא שכאשר מדובר בנאשם שנמלט מכוחות המשטרה תוך נהיגה פראית ומופקרת יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים....(בש"פ 4329/12 מוחמד אימאם נ' מדינת ישראל (13.6.2012)).

להחלטות נוספות למעצר עד תום ההליכים בעבירות מרדף ראו גם בש"פ 238/13 מוחמד אימאם נ' מדינת ישראל (17.3.2013); בש"פ 7701/10 שתיווי נ' מדינת ישראל (27.10.2010); בש"פ 4228/12 יגמור נ' מדינת ישראל (3.6.2012), בש"פ 5744/13 אבו קרן נ' מדינת ישראל 7 (27.8.2013); בש"פ 1510/14 מסארווה נ' מדינת ישראל (14.3.2014); בש"פ 3432/14 עמאר מוגאהד נ' מדינת ישראל (21.5.2014); בש"פ 5712/12 פלוני נ' מדינת ישראל (7.8.2012)).

5. לא בכל מצב, לא בכל עניין ולגבי כל נאשם הכרח להזמין תסקיר מעצר. לעורר עבר תעבורתי הכולל נהיגה בשכרות, ורשיונו נפסל מספר פעמים. התנהגותו של העורר מעידה על כך שאין ליתן בו אמון, ומסוכנותו לבטחון הציבור היא רבה, ומשכך, אין הצדקה לבחינה של חלופת מעצר על-ידי שירות המבחן (ראו, לדוגמה, בש"פ 2773/12 חטיב נ' מדינת ישראל (9.5.2012)).

אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ג בחשוון התשע"ח (2.11.2017).

שׁוֹפֵט